

19. Sep. 1843

FAKTA

Dato:
19. Sep. 1843

Sidetæl:
Dagbog A, side 150-151

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:
Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 155; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 163-164

TRANSSKRIFTION

19 Sept 43 af Oehlenschlägers "Socrates".

Daphne

Og Du kalder Elskov Svaghed?

Aristophanes

Ja – den fortvivlede – som ei gjengjeldes,

Den sømmer sig ei nogen Mand. – Lad Jorden,

Lad Elementerne bekæmpe den, – •151•

Det siger Intet, naar den finder Gjenklang

I Elskerindens Hjerte. Men hvis Hjertet

Er koldt og lukt – og dog han staaer og banker

Som en elendig Betler om en Skjerv;

Da havde han fortjent at hidses bort

Med Cerberus, med Helveds Værste Hund,

Fra Hjertedøren.

gven vil ikke vænne sig til Livet af den.
hellige Sjæl! lev da vel! og vær Mærket
om mig imellem apostaten i Deres inderste
Sjæl, de vil det ikke indseeligt hørt; jeg mente
det derligt med Dem, og den Overbevisning, at
vi ikke passe for hinanden, falder mig tungt at
holde fast ved. Hans Niels vilde vel helene meget for-
skjellige — aldrig, træs jeg, har jeg været den høj-
søfald, og, aldrig, haaber jeg, at helene det; i lang
Afstand skal jeg søge paa Deres Liv og gløde
mig ved Deres Lykke —

Og min, Sjæleens Moder! er jeg atter Din med
Liv og Sjæl — Gud skjænke mig Løse til at
gløde og gavne Dig, Din Velsignede!

Saledes ender min eneste Kjærlighed!

19 Sept 73.

af Oehlenschlägers „Lærestes“
Læggene.

Og Du kaldes Eskov Leagne?

Cristophanes

Ja — den fortvivlede — som ei gjengjældes,
Den som nær sig ei nogen Mand. — Lad Jorden,
Lad Elementerne bekæmpe den, —

Det er jeg Vortet, naar den finder Jern Klæng
I Elskeriensens Hjerte. Men hie Aljortet
Er kaldt og lukt - og dog har stæen og banker
Lom en slendig Bletter om en Skjerv;
Da havde her fortjnt at vrides bort
Med Sørens, med Meluds væste Klæng,
Fra Aljortens.

Nyt Aars - Aften 1843

Omring begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere
Nyt for mig end det gamle, da er jeg næsten bled af det. Tæn
ge Pæn og lichte Forvænged, det er den Stet, hvorover jeg frem-
pøls mig. Nyttig var det, som det klæde i mit Brude, og ty
ted julede som Jern Landerne, naar de see Klædede, da bled
der: en kommes tolv igjer. Ja, igjer! Nu tidligere var det sel-
skim i min Spil, men det er min Læng s. d. og jeg sukker
efters at det der og den Glæde skal end min engang endes til dage.
Hvor glæde er saa her, saa fortjente - jeg stædker Borne
id, for at holde den fast, men omarmes kun den tomme Hoff.
Jeg Falk albrig vilde være ventige med mig, der er dit dog
aldrig mere, end det d. netop er til straffeligt for at lade
mig føle at jeg er fremmed. - Hvor, hvor kanke Pige kjædet
hvor hvor Barmen sig længselsfuldt - Hvor store Pines dron
mende id i det Frie? det kjædet, hvor Slag jeg skal tygte til.
Den Barm, hvor jeg skal holde mit blod - der Pines, jeg ikke
skal trodes af at stige ind i. Hvor lever hun? jeg synes hun
man leae, Pige, jeg kommer om. Og jeg, en af de kjædet! Man
sit altid for mig, hvor enten et d. lygt klæde eller enigdig Sten-
me. Jeg tryk fast engang - kan en enigt Gang, kan for en enigt